

Rapport

Rapport over een klacht over het regionale politiekorps Gelderland-Midden

Rapportnummer: 2011/362

Datum: 19 december 2011

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat twee keer een hoorzitting is gehouden door de klachtencommissie in deze zaak, te weten op 1 september 2009 en op 19 oktober 2010.

Ook klaagt verzoeker erover dat de korpsbeheerder niet al na de eerste hoorzitting van de klachtencommissie een oordeel over de klacht heeft gegeven, terwijl de klachtencommissie al een advies aan haar had uitgebracht.

Voorts klaagt verzoeker erover dat de korpsbeheerder de verklaringen van politieambtenaar A. en de heer H. voor waarheid heeft aangenomen.

Tevens klaagt verzoeker erover dat hij voorafgaand aan de tweede hoorzitting het eerste advies en de na de eerste hoorzitting afgelegde verklaring van de heer H. niet had ontvangen. Ook sommige leden van de klachtencommissie konden hierover niet beschikken.

Tot slot klaagt verzoeker erover dat de politieambtenaren beide keren na de hoorzitting met de klachtencommissie achterbleven, terwijl hem, de heer H. en mevrouw K. werd verzocht te vertrekken. Dit voelde voor hem niet als onpartijdig.

Feiten

Wat is er gebeurd?

Verzoeker, de heer N., was op zaterdag 21 maart 2009 met zijn zoon 's ochtends vroeg samen in een jachtveld vlakbij een woonwijk bezig met het bestrijden van ganzenschade. Deze jacht vond al twee jaar lang, eens per maand plaats tijdens het jachtseizoen. De heer H. is jachthouder van dat veld en stelt de politie de avond tevoren altijd op de hoogte van de jacht die de daaropvolgende ochtend zal plaatsvinden. De gedachte is dat de politie zo op de hoogte is van wat er gebeurt.

Die ochtend waren bij de politie meldingen van omwonenden binnengekomen over (geluids)overlast. Twee politieauto's gingen ter plaatse. Verzoeker en zijn zoon, die beiden over een jachtakte beschikken, werden met een megafoon uit het veld geroepen. Hierover was verzoeker zeer ontstemd, omdat er was gemeld wat zij daar deden en zij hiervoor een vergunning hadden. Hij voelde zich als een snotneus behandeld.

A., de politieambtenaar die die bewuste dag de leiding had gehad en die had gehandeld op aanwijzing van de officier van dienst, zegde toe een en ander uit te zullen zoeken met betrekking tot de bevoegdheid om daar te jagen.

Enige tijd later vond een gesprek plaats tussen verzoeker, de jachthouder H. en de heer A. Er werd gesproken over wat er in het veld was voorgevallen en over de consequenties voor het jagen in de toekomst (in dat jachtveld). De heer A. stelde volgens verzoeker voorwaarden aan de jacht, waar verzoeker en H. niet mee akkoord wilden en konden gaan. De jachtvergunning was immers afgegeven en zij hielden zich aan de voorwaarden die daaraan verbonden waren. Die konden niet zomaar zonder procedure gewijzigd worden. Zij wezen A. hierop en stelden voor dat hij contact op zou nemen met zijn collega Ho. van bijzondere wetten. Die was van de vergunning op de hoogte. Dit overleg heeft na dit gesprek ook plaatsgevonden.

A. had bij de gemeente geïnformeerd naar de juridische kaders van de jacht. Dit gaf voor de gemeente aanleiding om de jachtvergunning in te trekken. Er is daarna een nieuwe jachtvergunning afgegeven. In die nieuwe situatie is de jacht enigszins beperkt ten opzichte van de eerdere vergunning.

Verzoeker diende enige tijd na het gesprek met A. een klacht in over hem. Deze klachtprocedure kende een bijzonder verloop. De dag na de zitting van de klachtencommissie meldde de heer H. zich op het politiebureau. Hij wilde een andere verklaring afleggen dan hij de dag ervoor bij de klachtencommissie had afgelegd. Hij nam afstand van hetgeen hijzelf en verzoeker hadden verklaard bij de klachtencommissie. Tegenover A. heeft H. in het bijzijn van het hoofd juridische zaken, mevrouw D., een verklaring afgelegd. Deze is door D. op papier gezet en is later door H. ondertekend. Deze verklaring is meer in lijn met wat A. had verklaard, dan met wat verzoeker had verklaard.

Later die maand had de klachtencommissie een advies aan de korpsbeheerder uitgebracht. Zij adviseerde de korpsbeheerder om de klacht van verzoeker gegrond te verklaren.

Politieambtenaar A. kreeg het advies van de klachtencommissie onder ogen voordat de korpsbeheerder een oordeel over de klacht had gegeven. Hij vond dat hij onvoldoende was gehoord en dat hij zijn verhaal niet had kunnen doen.

Op verzoek van de korpsbeheerder heeft er een tweede hoorzitting door de klachtencommissie plaatsgevonden. Deze zitting vond iets meer dan een jaar na de eerste hoorzitting plaats. Het advies van de klachtencommissie week de tweede keer af van het eerste advies. De klachtencommissie adviseerde de korpsbeheerder nu om de klacht ongegrond te verklaren. Aldus geschiedde.

Verzoeker diende vervolgens bij de Nationale ombudsman een aantal klachten in over de gang van zaken tijdens de klachtenprocedure.

Visies

Ten aanzien van het twee keer houden van een hoorzitting en het uitblijven van een oordeel van de korpsbeheerder na het eerste advies van de klachtencommissie

De Nationale ombudsman zal de eerste twee klachtonderdelen gezamenlijk beschrijven en beoordelen.

Wat is de visie van verzoeker?

Verzoeker had een klacht ingediend bij de politie over het optreden van politieambtenaar A. De korpsbeheerder schakelde de klachtencommissie in om advies aan haar uit te brengen. Op 1 september 2009 vond de hoorzitting van de klachtencommissie plaats.

Verzoeker stuurde op 12 november 2009 een brief aan de korpsbeheerder met de vraag waar haar standpunt over de klacht bleef. Hierna bleef het volgens verzoeker stil, tot hij bijna een jaar later op 7 oktober 2010 een uitnodiging ontving voor een tweede hoorzitting van de klachtencommissie. Deze vond plaats op 19 oktober 2010.

Verzoeker was in de veronderstelling dat de korpsbeheerder nooit op de hoogte was geweest van zijn klacht en dat de hoorzitting daarom opnieuw plaatsvond. Volgens verzoeker merkte de voorzitter van de klachtencommissie bij aanvang op dat hij het vreemd vond dat de hoorzitting nog een keer werd gehouden. Hij zei dat als een van de partijen het niet eens was met de uitkomst van de klachtbehandeling, deze zich tot de Nationale ombudsman kon wenden. Verzoeker was er dan ook verbaasd over dat de voorzitter toch meewerkte aan een nieuwe hoorzitting.

Verzoeker had vernomen dat politieambtenaar A. had gesteld dat hij niet voldoende zijn verhaal had kunnen doen tijdens de eerste hoorzitting. Dit klopt volgens verzoeker niet. A. heeft deze kans zeker wel gehad; hij maakte echter gebruik van het recht te ontkennen dat een en ander was gegaan zoals verzoeker en H. hadden gesteld. A. was meer aan het woord geweest dan verzoeker. Verzoeker werd naar eigen zeggen kort gehouden en op zijn nummer gezet. Het argument van A. dat hij geen ervaring had met hoorzittingen ging net zo goed voor verzoeker op.

Het steekt verzoeker dat na de eerste hoorzitting de korpsbeheerder geen oordeel over de klacht heeft gegeven. Vooral omdat het eerste advies van de klachtencommissie in zijn voordeel luidde. De klachtencommissie adviseerde de korpsbeheerder namelijk om de klacht gegrond te verklaren. Dit in tegenstelling tot het tweede advies waarin werd geadviseerd de klacht ongegrond te verklaren.

Wat is de visie van de korpsbeheerder?

De korpsbeheerder acht de klacht ongegrond. Zij overwoog het volgende.

Op 2 september 2009, dus daags na de eerste hoorzitting, had H. contact opgenomen met A. op het politiebureau. H. had toen ten overstaan van A. en het hoofd Bureau juridische zaken, mevrouw D., verklaard dat de door hem tijdens de hoorzitting afgelegde verklaring niet in overeenstemming was met de waarheid. Ook verklaarde hij dat de door verzoeker afgelegde verklaringen over de gebeurtenissen op 21 maart 2009 naar zijn mening niet strookten met de werkelijkheid.

Naar aanleiding van deze verklaring van H. en wat er tijdens de hoorzitting was gebeurd, gaf A. intern aan zeer ongelukkig te zijn met de gang van zaken tot dan toe. Hij gaf aan dat hij zich door de klachtencommissie niet gehoord voelde en dat hij het gevoel had dat hij zijn standpunten tijdens de hoorzitting in het geheel niet over het voetlicht had kunnen brengen. Hij weet dat deels aan zijn eigen onervarenheid met dit soort zittingen.

De korpsbeheerder heeft niet toegelicht of A. dit heeft aangegeven nadat hij het advies van de klachtencommissie had gelezen. De Nationale ombudsman gaat er, gezien de laatste zin van de volgende alinea, vanuit dat dit wel het geval is.

Inmiddels had de klachtencommissie in september 2009 een advies uitgebracht met de strekking om verzoekers klacht gegrond te verklaren. Dat zorgde voor een groot dilemma, aldus de korpsbeheerder. Het was immers duidelijk dat dit advies tot stand was gekomen op basis van een onvolledig en onjuist beeld van de gebeurtenissen op 21 maart 2009.

In oktober 2009 had klachtbehandelaar Ko. een brief naar de voorzitter van de klachtencommissie, de heer V., gestuurd met daarbij de verklaring van H. De vraag die werd gesteld was of deze verklaring een dusdanig ander beeld van de situatie gaf, dat daarmee het oordeel van de klachtencommissie en dus het advies anders zou luiden dan in eerste instantie. De heer V. antwoordde daarop ontkennend, met dien verstande dat hij het advies wenste te verduidelijken en tot een oordeel van deels gegrond en deels ongegrond wilde komen. Ondanks dat deze reactie enige duidelijkheid gaf, loste deze reactie het ontstane dilemma, vooral ten aanzien van het gevoel van A. dat hij niet gehoord was, niet geheel op, aldus de korpsbeheerder.

Mede in verband met de emotionele reactie die het opriep, was door haar geen beslissing genomen naar aanleiding van het eerste advies van de klachtencommissie, aldus de korpsbeheerder. Dat zou haars inziens onvoldoende recht hebben gedaan aan alle betrokkenen.

Na enig tijdsverloop is, ten einde de onafhankelijkheid te waarborgen, het geheel nogmaals voorgelegd, schreef de korpsbeheerder. Deze keer aan de andere voorzitter van de klachtencommissie, de heer Z. In zijn reactie schetste hij drie scenario's met betrekking tot het verdere verloop van de zaak. De korpsbeheerder zou in haar oordeel af kunnen wijken van het advies van de klachtencommissie. In dat geval was geen nieuwe zitting nodig. De korpsbeheerder zou ook kunnen vragen om een nieuwe hoorzitting. De derde

optie was dat alle stukken naar Z. gestuurd zouden worden, zodat hij kon bezien of er sprake was van een nieuw feit dat heropening van de zaak zou rechtvaardigen.

Deze reactie, in combinatie met alle voor handen zijnde stukken, leidde ertoe dat de korpsbeheerder besloot om een formeel verzoek aan de voorzitter van de klachtencommissie te richten om de zaak te heropenen en deze een tweede keer ter zitting te behandelen. Dit verzoek is door de voorzitter gehonoreerd.

Welke voorzitter dit heeft gehonoreerd, heeft de korpsbeheerder in haar reactie niet toegelicht. Vermoedelijk is dit voorzitter Z. geweest, omdat met hem als laatste hierover is gecorrespondeerd en hij de optie heeft gegeven dat de korpsbeheerder om een tweede hoorzitting kon verzoeken.

De korpsbeheerder vervolgde haar reactie als volgt. Zij schreef dat uit de schets van het verloop van de zaak bleek dat het niet een enkel feit of een enkele omstandigheid is geweest die heeft geleid tot het verzoek om de zaak te heropenen en een tweede maal ter zitting te behandelen. Vooropgesteld diende te worden dat het tweemaal behandelen van een zaak ter zitting een uitzonderlijke gang van zaken is. De optelsom van alle feiten en gebeurtenissen in deze zaak en het feit dat zij er zeer aan hecht dat het recht van hoor en wederhoor voor alle betrokken partijen evenzeer geldt, hebben er in dit geval toe geleid dat zij de voorzitter had verzocht om heropening, aldus de korpsbeheerder. De verzuchting van de voorzitter V. aan het begin van de tweede zitting dat hij niet inzag waarom een tweede zitting noodzakelijk was, kon zij in het licht van het feit dat haar verzoek om heropening zonder weerwoord was gehonoreerd, dan ook in het geheel niet plaatsen.

Wat stond er in het oordeel van de korpsbeheerder naar aanleiding van de interne klachtbehandeling?

De Nationale ombudsman is eind november 2010 bij deze zaak betrokken geraakt, doordat verzoeker de Nationale ombudsman had aangeschreven, omdat hij nog altijd geen oordeel van de korpsbeheerder had gekregen. Een medewerkster van de Nationale ombudsman heeft toen contact gehad met de klachtbehandelaar en haar verzocht om aan verzoeker duidelijk te maken waarom de tweede hoorzitting volgens de korpsbeheerder noodzakelijk was geweest.

In haar oordeel over de klacht in de interne klachtprocedure van 29 december 2010 schreef de korpsbeheerder onder het kopje procedure, dat zij had besloten een tweede hoorzitting te laten plaatsvinden, omdat de beklagde, de heer A., had aangegeven, dat hij tijdens de (eerste) hoorzitting zijn standpunten onvoldoende naar voren had kunnen brengen.

Wat stond er in de reactie van voorzitter V. op de verklaring van H.?

In zijn reactie van 30 oktober 2009 stond het volgende te lezen. De verklaring van H. was gestuurd naar alle leden die aan de hoorzitting deel hadden genomen. Slechts een van hen had gereageerd. Zijn reactie luidde dat hij geen aanleiding zag het advies aan te passen. Nu de andere leden niet hadden gereageerd, ging de voorzitter ervan uit dat deze geen aanleiding zagen tot wijziging van het advies.

De voorzitter zelf zag wel aanleiding om aan het advies een toevoeging te koppelen. "De klachtencommissie adviseert de korpsbeheerder de klacht voor zover deze betrekking heeft op het onjuist toepassen van de bepalingen van de Flora- en Faunawet gegrond te verklaren. Voor het overige dient de klacht ongegrond te worden verklaard."

Wat stond er in de reactie van voorzitter Z. op de verklaring van H.?

Voorzitter Z. werd op 27 april 2010 gevraagd om een reactie te geven op de verklaring van H. en op de reactie van A. op het advies van de klachtencommissie. A. was, zo schreef klachtbehandelaar P. aan Z., tijdens de hoorzitting door verzoeker verbaal overdonderd en daardoor niet goed uit de verf gekomen. Onduidelijk was gebleven dat A. voortdurend zijn doen en laten had afgestemd met de chef van dienst. Dat gold voor de klachtbehandelaar als maatstaf voor zorgvuldigheid. Deze "*crie de coeur*" had de politie naar de korpsbeheerder gezonden. De andere klachtbehandelaar had hierover al gesproken met de andere voorzitter van de klachtencommissie, maar dit had niet tot een ander standpunt geleid, aldus P. Hij liet Z. weten dat de korpsbeheerder had verzocht om nogmaals in zitting bijeen te komen om A. andermaal in de gelegenheid te stellen zijn verhaal te doen. Ditmaal voldoende voorbereid en niet overdonderd. Doel was om met de kennis van alle relevante informatie tot een nieuw advies (mogelijk gelijkloidend, mogelijk andersloidend) te komen, zo stond in de e-mail van P. te lezen.

De voorzitter liet op 3 mei 2010 weten dat hij inhoudelijk niet op de hoogte was van de zaak. Hij kon daarom niet goed beoordelen of er hier sprake was van een nieuw feit, wat herziening van een eerdere behandeling/adviesrapport zou kunnen rechtvaardigen. De intrekking van de verklaring die H. op de hoorzitting had afgelegd, was in zijn ogen het enige nieuwe dat hier speelde. Het feit dat iemand zich niet goed uit de verf vindt komen, mag jammer zijn, maar dat rechtvaardigt een nieuwe zitting niet, aldus Z. Hij schetste de eerder genoemde drie scenario's die de korpsbeheerder kon volgen.

Wat stond er in het tweede advies van de klachtencommissie?

In het tweede advies van de klachtencommissie, naar aanleiding van de zitting van 19 oktober 2010, staat dat de korpsbeheerder medio september 2010 de klachtencommissie had verzocht de klacht opnieuw te behandelen. Dit verzoek was mede gebaseerd op de na de zitting op 1 september 2009, op 2 september 2009 afgelegde schriftelijke verklaring van de heer H.

De regionale klachtbehandelaar P. verklaarde tegenover de klachtencommissie dat de korpsbeheerder had verzocht om een nieuwe hoorzitting vanwege zowel het feit dat A. zich niet gehoord had gevoeld, als de door H. naderhand afgelegde schriftelijke verklaring.

Onder het kopje beoordeling staat te lezen dat het de klachtencommissie in hoge mate had bevreemd dat A. reeds kennis had kunnen nemen van het aan de korpsbeheerder indertijd gezonden advies. De klachtencommissie gaat ervan uit dat op grond van de vigerende regelgeving zowel klager als beklagde eerst kennis nemen van het advies op het moment dat door de korpsbeheerder de beslissing aan betrokkenen is verzonden.

Wie namen deel aan de hoorzittingen?

Beide hoorzittingen zijn voorgezeten door de heer V., niet door de heer Z. die in tweede instantie om advies werd gevraagd. Bij de tweede hoorzitting was naast de voorzitter één ander lid bij de eerste hoorzitting aanwezig geweest. De overige twee leden waren niet eerder bij de zaak betrokken.

Beoordeling

Het houden van twee hoorzittingen

Allereerst zet de Nationale ombudsman zijn oordeel over de klacht over het houden van twee hoorzittingen uiteen.

Waaraan toetst de Nationale ombudsman?

De klacht over het twee keer houden van een hoorzitting toetst de Nationale ombudsman aan het verbod van vooringenomenheid. Dit houdt in dat overheidsinstanties zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Het begrip onpartijdigheid heeft betrekking op de houding van bestuursorganen tegenover burgers en het onderwerp van de zaak. Die houding dient vrij te zijn van vooringenomenheid en vooroordeel. Ook de schijn van partijdigheid moet worden vermeden.¹

Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman?

De Nationale ombudsman acht de klacht ten aanzien van dit klachtonderdeel gegrond. Dit oordeel is als volgt gemotiveerd.

De korpsbeheerder heeft voorzitter Z. van de klachtencommissie verzocht om een nieuwe hoorzitting te houden. De reden waarom deze hoorzitting opnieuw moest plaatsvinden, is tweeledig. Aan de ene kant is er de positie van politieambtenaar A. Hij zou onvoldoende gehoord zijn. Aan de andere kant is er de nieuwe, andersluidende verklaring van H. die een ander beeld werpt op de gang van zaken tijdens het gesprek tussen verzoeker, H. en

A.

Zoals de voorzitter van de klachtencommissie heeft opgemerkt, kan het feit dat een partij zich niet gehoord voelt, geen reden zijn om een nieuwe hoorzitting te laten plaatsvinden. Tenzij de klachtencommissie zelf ook tot deze conclusie is gekomen. Hiervan is in dit geval geen sprake.

Het is spijtig als iemand zich niet gehoord voelt, of zijn punt niet heeft kunnen maken. Dit kan onervarenheid zijn, of door de houding van de andere partij komen. Dit geldt echter zowel voor de klager als de beklaagde. Hierin ligt een rol voor de klachtencommissie. De klachtencommissie houdt de regie over de hoorzitting en zal er voor moeten zorgdragen dat alle personen gehoord worden en zich gehoord voelen. Het moment om dit aan te kaarten is tijdens de hoorzitting, dan kan de klachtencommissie hier op ingaan. Mocht dit besef later ontstaan, dan staat niets eraan in de weg de klachtencommissie nog een brief te sturen met een toelichting.

Gezien de uitleg van de korpsbeheerder bij het oordeel tijdens de interne klachtprocedure en het feit dat beide voorzitters in de verklaring van H. geen nieuw feit zagen dat een nieuwe hoorzitting rechtvaardigde, komt het de Nationale ombudsman voor dat loyaliteit van de korpsbeheerder met de politieambtenaar een doorslaggevende rol heeft gespeeld in het nemen van de beslissing tot het houden van een tweede hoorzitting.

Een loyale houding richting werknemers is niet verkeerd. Waar wel voor gewaakt moet worden is dat de indruk wordt gewekt dat bij het nemen van de beslissing voornamelijk de belangen van de werknemer in het oog worden gehouden.

Als de korpsbeheerder voor ogen heeft gehad om voornamelijk tegemoet te komen aan A.'s hartenkreet om zijn ter zitting afgelegde verklaring te herstellen, kan de Nationale ombudsman hierin niet meegaan. Integendeel, dit druist in tegen het gevoel van onpartijdige en onafhankelijke klachtbehandeling door de korpsbeheerder en de klachtencommissie. Het zou namelijk de schijn van partijdigheid kunnen wekken om vooral met de positie van A. in het achterhoofd te verzoeken om een tweede hoorzitting.

Uit niets blijkt uit dat de klachtencommissie zelf vond dat A. niet voldoende was gehoord en dat zij dit verzuim wilde herstellen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat indien de korpsbeheerder zich alleen had gericht op de situatie die was ontstaan nadat H. een andere verklaring had afgelegd, dit een zuiverder indruk had gegeven over de reden van de tweede hoorzitting. Er was een zeer legitieme reden om de informatie die de politie van H. had gekregen voor te leggen aan de klachtencommissie. Immers, die beschikte niet over deze informatie die wel relevant kon zijn voor het advies dat zij zou geven.

De klachtencommissie had H. in een tweede hoorzitting kunnen confronteren met het feit dat hij daags na de hoorzitting een andere verklaring heeft afgelegd en had daarop kunnen doorvragen. Zo zou de klachtencommissie de betrouwbaarheid van getuige H. kunnen toetsen en verzoeker in de gelegenheid kunnen stellen te reageren op de herroeping van H.'s verklaring. Deze confrontatie heeft uiteindelijk ook plaatsgevonden, zij het met een grote vertraging.

Al met al wekt deze klachtprocedure de schijn van partijdigheid, die te allen tijde voorkomen dient te worden. Niet is gebleken dat de korpsbeheerder met opzet heeft gekozen voor een nieuwe hoorzitting om alleen de belangen van A. te behartigen, maar er is ook niet voldoende gedaan om de schijn van partijdigheid te voorkomen. Er is daarom gehandeld in strijd met het verbod op vooringenomenheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Overigens heeft het de Nationale ombudsman zeer verbaasd dat de betrokken ambtenaar het advies van de klachtencommissie al onder ogen heeft gekregen voordat de korpsbeheerder een oordeel over de klacht had gegeven. Gezien het feit dat ook de klachtencommissie hierover een opmerking heeft gemaakt, gaat de Nationale ombudsman ervan uit dat wordt voorkomen dat dit in de toekomst nog eens gebeurt.

Het uitblijven van een oordeel na het eerste advies

Het tweede punt dat de Nationale ombudsman hier beoordeelt, is het uitblijven van een oordeel van de korpsbeheerder na het eerste advies van de klachtencommissie.

Waaraan toetst de Nationale ombudsman?

De klacht over het uitblijven van een oordeel na het eerste advies van de klachtencommissie toetst de Nationale ombudsman aan het vereiste van rechtszekerheid. Dit brengt met zich mee dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens overheidsinstanties door die overheidsinstanties worden gehonoreerd. Dit betekent dat een burger mag verwachten dat een overheidsinstantie niet zonder reden afwijkt van kenbare gebruikelijke (klacht)procedures.

Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman?

De Nationale ombudsman acht de klacht ten aanzien van dit klachtonderdeel niet gegrond. Dit oordeel is als volgt gemotiveerd.

Doordat de korpsbeheerder zich geconfronteerd zag met het ontstane dilemma, heeft zij besloten om nog geen oordeel over de klacht uit te spreken, maar eerst de klachtencommissie om een nieuw advies te vragen. Een van de voorzitters van de klachtencommissie heeft haar diverse mogelijkheden geschetst. Zij kon afwijken van het

advies van de klachtencommissie, om een nieuwe hoorzitting vragen, of alle gegevens aan hem overleggen, zodat hij kon bezien of er sprake was van een nieuw feit dat een nieuwe hoorzitting rechtvaardigde. Zij heeft voor de tweede mogelijkheid gekozen.

De Nationale ombudsman ziet geen reden om de beslissing van de korpsbeheerder af te keuren om het innemen van een standpunt uit te stellen tot na de tweede hoorzitting. Immers, de korpsbeheerder wilde dat de klachtencommissie haar op basis van alle voorhanden zijnde informatie een advies zou uitbrengen, op basis waarvan zij een oordeel over de klacht kon geven. Het is niet meer dan juist om op dat moment het innemen van een standpunt uit te stellen. Hiermee is niet gehandeld in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Waar wel oog voor had moeten zijn, is dat alle betrokken partijen hierover tijdig werden geïnformeerd en dat zij ook tussentijds op de hoogte werden gehouden van de stand van zaken. In dit geval heeft verzoeker te lang in het duister moeten tasten over de procedure en het tijdsplan.

Visies

Ten aanzien van het voor waarheid aannemen van de verklaringen van A. en H.

Wat is de visie van verzoeker?

Allereerst bevreedde het verzoeker in hoge mate dat zijn jachtmaat de dag na de hoorzitting naar de politie was gegaan en heeft gezegd dat hij een andere verklaring wilde afleggen. Als het hem bevreedde, moest het de politie toch ook bevreedden, schreef verzoeker. Enig onderzoek naar het waarheidsgehalte van deze verklaring was volgens hem wel op zijn plaats geweest. Dit heeft de politie volgens hem niet gedaan. Verzoeker heeft het gevoel dat H. deze verklaring heeft afgelegd in de hoop dat hij hiermee zijn BOA-aanstelling terug zou kunnen krijgen. Daarom zou hij volgens verzoeker in het straatje van de politie, en in het bijzonder A., hebben verklaard.

Daarnaast zet verzoeker vraagtekens bij de inhoud van de nieuwe verklaring van H. Hij stelt dat bepaalde dingen die H. heeft gezegd niet waar zijn. Hij vraagt zich af hoe de politie zo'n verklaring durft te gebruiken.

Op de tweede hoorzitting heeft de voorzitter H. vragen gesteld over hoe het gesprek tussen hem, A. en verzoeker was verlopen. Toen de voorzitter H. over de meest belangrijke dreigementen van A. aan het adres van verzoeker had bevroegd, bleek dat H.

alleen maar kon erkennen dat A. dit had gedaan. Hiermee haalde hij de waarde van zijn verklaring van 2 september 2009 onderuit, aldus verzoeker. Op de vraag van de voorzitter waarom H. deze verklaring dan had afgelegd, had H. geantwoord dat er toch niemand mee gediend was.

Verzoeker voert ook argumenten aan waarom aan de verklaring van politieambtenaar A. niet veel waarde zou moeten worden gehecht. A. geeft in verzoekers ogen een geheel andere lezing van hoe het gesprek tussen hun drieën is verlopen. A. ontkent dat hij verzoeker onheus heeft bejegend. Ook gaf hij tijdens de tweede zitting van de klachtencommissie een verkeerde voorstelling van zaken, aldus verzoeker.

Verzoeker vindt het daarom kwalijk dat de korpsbeheerder meer waarde hecht aan de verklaringen van A. en H. dan aan die van verzoeker.

Wat is de visie van de korpsbeheerder?

De korpsbeheerder acht de klacht ongegrond. Zij schreef dat het niet zo is dat zij bij het nemen van de beslissing een hoger waarheidsgehalte had toegekend aan de verklaringen van A. en H. Haar beslissing was genomen geheel in lijn met het advies van de klachtencommissie. Het was dus ook de klachtencommissie die op basis van alle verklaringen en het verhandelde ter zitting is gekomen tot een bepaalde waardering van de verschillende verklaringen en op basis daarvan een advies heeft uitgebracht. Ook in het voorstadium, toen zich de vraag voordeed of een tweede zitting noodzakelijk was, is er geen sprake van geweest dat er een hoger waarheidsgehalte zou zijn toegekend aan de latere verklaring van H. en van A.

Wat staat in het advies van de klachtencommissie?

In het advies heeft de klachtencommissie in de beoordeling het volgende opgenomen over het gesprek dat tussen verzoeker, H. en A. heeft plaatsgevonden.

"De commissie heeft, met name uit de verklaring [van H.; N.o.], ondertekend door A., H. en mevrouw mr. D., niet kunnen opmaken dat er tijdens dat gesprek dingen zodanig fout zijn gelopen dat ter zake A. met recht een verwijt kan worden gemaakt. Ook tijdens het verhandelde ter nadere zitting van 19 oktober 2010 is de commissie niet gebleken van enig verwijtbaar of minder professioneel handelen van de zijde van A. tijdens de nasleep van het incident op 21 maart 2009. Dit betekent derhalve dat ook dit deel van de initiële klacht niet gegrond kan worden verklaard."

Beoordeling

Wat toetst de Nationale ombudsman?

De Nationale ombudsman zal een oordeel geven over de klacht van verzoeker dat de korpsbeheerder meer waarde heeft gehecht aan de verklaringen van H. en A. dan aan die van verzoeker. De Nationale ombudsman heeft niet onderzocht welke verklaring de juiste zou zijn. De vraag of verzoeker òf A. en H. de waarheid spraken, zal dus niet door de Nationale ombudsman worden beantwoord.

Waaraan toetst de Nationale ombudsman?

De Nationale ombudsman toetst dit klachtonderdeel aan het motiveringsvereiste. Dit vereiste brengt met zich mee dat het handelen van overheidsinstanties feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Zo'n motivering bestaat uit het weergeven van de feiten, het noemen van de norm waaraan wordt getoetst, de analyse en de conclusie.

Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman?

De Nationale ombudsman acht de klacht ten aanzien van dit klachtonderdeel gegrond. Dit oordeel is als volgt gemotiveerd.

De korpsbeheerder schrijft dat zijzelf niet degene is geweest die meer waarde heeft gehecht aan de verklaringen van H. en van A. Die afweging heeft de klachtencommissie gemaakt in haar advies. Dit voorbehoud neemt niet weg dat de korpsbeheerder uiteindelijk wel het standpunt heeft ingenomen dat aan het verhaal van verzoeker minder waarde moet worden gehecht. Zijn klacht is immers niet gegrond verklaard op basis van de verklaring van H. en hetgeen tijdens de tweede hoorzitting is gebleken, zo valt te lezen in het advies van de klachtencommissie.

Van de korpsbeheerder wordt verwacht dat zij een oordeel uitspreekt over de klacht. Dat is het principe van klachtbehandeling. In het geval lezingen tegenover elkaar staan, zal zij een afweging moeten maken aan welke lezing zij meer waarde hecht. Zij kan zich hierover laten adviseren door een onafhankelijke klachtencommissie. Deze zal beide lezingen tegen elkaar afwegen en daar een waarde aan hechten. In dit geval is de afweging in het nadeel van verzoeker uitgekapt. Dit is voor verzoeker onbegrijpelijk, omdat hij grote twijfels heeft over de redenen waarom H. zijn verklaring op de eerste hoorzitting heeft ingetrokken.

Uit het advies van de klachtencommissie blijkt dat zij alle betrokken partijen nogmaals heeft gehoord. Met het oog op de wisselende verklaring van H. is dit een verstandige beslissing, omdat de betrouwbaarheid van deze getuige daardoor onder druk is komen te staan.

De klachtencommissie is uiteindelijk tot een advies gekomen. Zij noemt twee overwegingen. Ten eerste heeft de klachtencommissie uit de verklaring van H. niet kunnen opmaken dat dingen zodanig fout zijn gelopen dat A. een verwijt gemaakt kon worden. Ten tweede was uit het verhandelde ter hoorzitting niet gebleken van enig verwijtbaar of minder

professioneel handelen van A. Met andere woorden, de klachtencommissie heeft aan de verklaringen van H. en A. meer waarde gehecht dan aan die van verzoeker.

De klachtencommissie licht echter niet toe waarom zij van oordeel is dat verzoeker niet in zijn verhaal kan worden gevolgd. Evenmin motiveert de klachtencommissie waarom zij niet twijfelt aan de tweede verklaring van H. en waarom die verklaring betrouwbaar moet worden geacht en waarom aan diens eerste verklaring geen waarde moet worden gehecht. Evenmin motiveert de klachtencommissie waarom aan de verklaring van A. nu wel meer waarde moet worden gehecht dan de klachtencommissie heeft gedaan na de eerste hoorzitting. Het feit dat twee personen hetzelfde verklaren, brengt niet automatisch met zich mee dat die lezing ook de juiste is. Hier moet altijd kritisch naar gekeken worden, zeker wanneer een van deze personen wisselend heeft verklaard.

De korpsbeheerder heeft dit gebrek in de motivering niet hersteld in haar oordeel over de klacht. Nu een afdoende onderbouwing van de conclusie ontbreekt, is niet te achterhalen waarom de korpsbeheerder meer waarde heeft gehecht aan hetgeen A. en H. hebben verklaard. Hiermee is de korpsbeheerder tekortgeschoten en heeft zij gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Visies

Ten aanzien van het niet ontvangen van alle stukken voor de tweede hoorzitting

Wat is de visie van verzoeker?

Verzoeker heeft voorafgaand aan de tweede hoorzitting de door H. afgelegde verklaring en het eerste advies van de klachtencommissie niet ontvangen. Hij stelt dat ook de leden van de klachtencommissie deze verklaring van H. niet van tevoren hadden gezien. Alleen de voorzitter was in het bezit van deze verklaring. Toen bleek dat de verklaring en het eerste advies niet bij iedereen bekend was, heeft de voorzitter deze voorgelezen. De voorzitter had volgens verzoeker nog aan de regionale klachtbehandelaar gevraagd hoe het mogelijk was dat zij dergelijke stukken niet hadden ontvangen. Hierop had de klachtbehandelaar geantwoord dat hij dat niet wist. Pas na veel moeite kreeg verzoeker deze verklaring en het advies later toegestuurd.

Het argument van de korpsbeheerder dat H. op de tweede hoorzitting zou verschijnen en dat het in de lijn der verwachting lag dat hij daar zijn schriftelijke verklaring zou herhalen, was niet op zijn plaats. Volgens verzoeker wist helemaal niemand dat H. zou komen. Hij had hem zelf de ochtend van de tweede hoorzitting opgezocht en hem verteld dat hij mee

moest. H. begreep niet hoe dat kon. Er was volgens hem toch niets veranderd, zo schrijft verzoeker in zijn reactie op het standpunt van de korpsbeheerder.

Hij vindt dat hij niet gelijk is behandeld omdat hij niet de beschikking had over alle relevante stukken. De korpsbeheerder hecht zeer aan het recht van hoor en wederhoor, maar volgens verzoeker viel het onthouden van informatie aan hem, die bij A. en voor een deel bij H. wel bekend was, daar niet mee te rijmen.

Wat is de visie van de korpsbeheerder?

De korpsbeheerder acht de klacht ongegrond. Zij geeft aan dat in voorbereiding op de tweede hoorzitting geen aanvullende stukken aan verzoeker en de klachtencommissie waren gestuurd. Ook niet de schriftelijke verklaring van H. Dit lag volgens haar ook niet voor de hand, omdat H. ook bij de tweede zitting zou verschijnen. Het lag dus in de lijn der verwachting dat hij daar zijn verklaring zou herhalen. Het was voorts ook logisch dat de voorzitter wel over de verklaring beschikte; deze was hem immers in een veel eerder stadium toegezonden in het kader van de vraag of een tweede zitting noodzakelijk was. Zodra duidelijk werd dat de betreffende verklaring door de voorzitter werd gebruikt, is deze alsnog aan alle leden van de commissie en aan verzoeker toegestuurd, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

Waaraan toetst de Nationale ombudsman?

De Nationale ombudsman toetst dit klachtonderdeel aan het beginsel van fair play. Dit vereiste houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman?

De Nationale ombudsman acht de klacht ten aanzien van dit klachtonderdeel gegrond. Dit oordeel is als volgt gemotiveerd.

Verzoeker voelt zich niet gelijk behandeld, doordat hij voorafgaand aan de tweede hoorzitting informatie niet heeft ontvangen die bij de politieambtenaar wel bekend was. Hij voelde zich daarmee in een achtergestelde positie geplaatst. De politieambtenaar wist wat er tijdens de tweede hoorzitting besproken zou worden. Verzoeker tastte daarover in het duister en kon zich dus ook minder goed voorbereiden dan A. Hiermee is aan klager en beklagde niet dezelfde positie toegekend.

Juist omdat de korpsbeheerder heeft gesteld dat zij er zeer aan hecht dat het recht van hoor en wederhoor voor alle partijen evenzeer geldt, en dat A. zich overdonderd had gevoeld tijdens de eerste hoorzitting, bevreedt het de Nationale ombudsman dat er niet

voor is gekozen verzoeker over dezelfde informatie te laten beschikken als A. Nu werd verzoeker in een positie gebracht waarin hij over minder informatie beschikte tijdens een nieuwe ronde hoor en wederhoor, waardoor hij zich mogelijk overdonderd voelde door het gebrek aan informatie en het besef dat deze informatie wel bij A. bekend was. Verzoeker zijn niet dezelfde procedurele kansen geboden als zijn wederpartij. Dit is in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Visies

Ten aanzien van het tot twee keer toe na de hoorzitting achter in de zaal blijven van de politieambtenaren

Wat is de visie van verzoeker?

Verzoeker stelt dat zowel bij de eerste als bij de tweede hoorzitting na afloop de politieambtenaren de zaal niet verlieten. Verzoeker en zijn gezelschap werd verzocht de zaal te verlaten. Geen van de politieambtenaren maakte aanstalten om op te staan. Daarop was verzoeker achter zijn stoel blijven staan. Na enige tijd had de voorzitter verzoeker, H. en mevrouw K. verzocht de zaal te verlaten, terwijl de voltallige tegenpartij achterbleef, aldus verzoeker. Dit herhaalde zich bij de tweede hoorzitting, zelfs nadat verzoeker tijdens de rondvraag had kenbaar gemaakt dat deze gang van zaken na de eerste hoorzitting hem had bevreemd. De voorzitter had daarop geantwoord dat er ook deze keer nog wat te bespreken viel. Ook nu bleef iedereen zitten, behalve verzoeker en H. Schijnbaar was dit gebruikelijk, stelt verzoeker. Hij had verwacht dat ook alle anderen de zaal zouden verlaten, op uitzondering van de leden van de klachtencommissie. Na een kwartier buiten de zaal hebben gewacht en toen er nog niemand naar buiten was gekomen, zijn zij weggegaan.

Volgens verzoeker was de beklagde voorafgaand aan de tweede hoorzitting uit dezelfde kamer gekomen als de leden van de klachtencommissie.

Dit alles kwam op verzoeker niet als onpartijdig over.

Wat is de visie van de korpsbeheerder?

De korpsbeheerder acht de klacht ongegrond. Zij schreef dat het niet gebruikelijk is dat aan het eind van de hoorzitting aan de klager wordt gevraagd om de zaal te verlaten, terwijl de betrokken ambtenaar in de zaal achterblijft. Aan het eind van iedere zitting wordt alle aanwezigen verzocht de zaal te verlaten, waarna de klachtencommissie zich gaat

voorbereiden op de beraadslaging, dan wel op de volgende zaak. Navraag heeft geleerd, zo schreef de korpsbeheerder, dat deze handelwijze ook na afloop van beide zittingen van verzoeker is gevolgd. Alle aanwezigen hebben na afloop van beide zittingen de zaal verlaten.

De korpsbeheerder had nog navraag gedaan bij de voorzitter van de klachtencommissie. Zij had hem gevraagd een toelichting te geven bij de opmerking die hij volgens verzoeker tijdens de rondvraag bij de tweede hoorzitting had gemaakt: "Er zou nog wat te bespreken zijn". Ook had zij hem bevraagd over de mededeling van verzoeker dat er na een kwartier wachten nog niemand van de politie uit de zaal was gekomen.

De voorzitter liet weten dat hij zich de gang van zaken niet meer precies kon herinneren. Het leek hem hoogst onwaarschijnlijk dat hij buiten aanwezigheid van één partij met de andere partij zou zijn achtergebleven. Dit druist in tegen zijn normale manier van werken. Hij stelde zich terdege bewust te zijn van het beginsel hoor en wederhoor. Naar zijn beste weten had hij de afgelopen jaren nimmer een zaak of een gedeelte van een zaak buiten aanwezigheid van de andere partij (die wel aanwezig was) behandeld. Naar zijn mening "vergiste" verzoeker zich wellicht en had hij mogelijk de opmerking verkeerd opgevat dat er, nadat de aanwezigen waren vertrokken, over de zaak zou worden gesproken en een advies zou worden opgesteld.

Navraag bij de secretaris of hij over deze laatste minuten van de zitting bijzonderheden had genoteerd, leidde tot de conclusie dat dit niet het geval was.

Wat is de visie van politieambtenaar A.?

Politieambtenaar A. heeft hierover op 13 oktober 2011 telefonisch verklaard dat hij na beide hoorzittingen niet met de voorzitter of met andere leden van de klachtencommissie heeft gesproken over de klacht. Daar was de setting ook niet naar. Hij gaf aan dat het er net zo aan toe was gegaan als in een rechtszaal; na de hoorzitting was er geen contact met de voorzitter, net zo min als met de overige leden van de klachtencommissie.

A. verklaarde dat hij na de eerste hoorzitting met zijn leidinggevende had nagepraat over de hoorzitting en dat zij niet al te lang nadat verzoeker de zaal had verlaten ook de zaal waren uitgelopen. Zij waren verzoeker bij de uitgang van het gemeentehuis nog tegengekomen.

Over de tweede hoorzitting verklaarde A. dat hij niet meer precies wist hoe snel hij de zaal had verlaten, maar hij was zeker niet achtergebleven om met de leden van de klachtencommissie na te praten over de zaak. Ook nu had hij met zijn leidinggevende de zaal verlaten.

Beoordeling

Waarom toetst de Nationale ombudsman?

Ook dit klachtonderdeel toetst de Nationale ombudsman aan het verbod van vooringenomenheid. Dit betekent dat overheidsinstanties zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Het begrip onpartijdigheid heeft betrekking op de houding van bestuursorganen tegenover burgers en het onderwerp van de zaak. Die houding dient vrij te zijn van vooringenomenheid en vooroordeel. Ook de schijn van partijdigheid moet worden vermeden. Echter, niet iedere schijn kan een beroep op vrees van partijdigheid rechtvaardigen: de schijn moet objectief gerechtvaardigd zijn².

Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman?

De Nationale ombudsman acht de klacht ten aanzien van dit klachtonderdeel gegrond. Dit oordeel is als volgt gemotiveerd.

De Nationale ombudsman heeft niet de indruk dat de politieambtenaren na afloop van de hoorzitting met de voorzitter en de overige leden van de klachtencommissie over de zaak hebben nagepraat. Dit baseert de Nationale ombudsman op de volgende punten.

De voorzitter van de klachtencommissie heeft een jarenlange vaste werkwijze om niet na te praten met een van de beide partijen na afloop van een hoorzitting. Wanneer daarvan wordt afgeweken, is dat een uitzondering. De Nationale ombudsman is van mening dat wanneer een dergelijke uitzondering wordt gemaakt, deze blijft, zeker in een bijzondere zaak als deze. Dat de voorzitter heeft verklaard dat hij zich niet kan herinneren dat hij is afgeweken van de vaste werkwijze, is voor de Nationale ombudsman een belangrijke aanwijzing dat dit niet is gebeurd.

Daarnaast is in de notulen van de hoorzitting niets terug te vinden over een afwijking van de normale gang van zaken. Aan het feit dat deze aantekeningen tijdens de hoorzittingen zijn gemaakt hecht de Nationale ombudsman veel waarde. Deze kunnen namelijk niet zijn beïnvloed door een naderhand ingediende klacht. Hiermee wil de Nationale ombudsman overigens niet impliceren dat dit überhaupt zou gebeuren.

Voorts is er de verklaring van politieambtenaar A. die er stellig over is dat hij en zijn leidinggevende niet met de leden van de klachtencommissie hebben gesproken en dat dit ook niet mogelijk was gezien de setting.

De Nationale ombudsman beschikt dus over drie verschillende bronnen die alle wijzen in de richting van de lezing dat niet is nagepraat. Hierop baseert de Nationale ombudsman zijn overtuiging.

Waarvan de Nationale ombudsman echter niet is overtuigd, is dat de politieambtenaren de zaal tegelijkertijd met verzoeker en zijn gezelschap hebben verlaten. Het is in het licht van

de verklaringen die zijn afgelegd goed mogelijk dat daar enige tijd tussen heeft gezeten. Ook al gaat het slechts om enkele minuten, dit kan al voldoende zijn om de schijn van partijdigheid te wekken dat er over de zaak wordt nagepraat. Deze schijn van partijdigheid is in deze zaak naar het oordeel van de Nationale ombudsman gewekt, want als dat niet het geval was geweest, had verzoeker hierover geen klacht ingediend. De Nationale ombudsman ziet hier een actieve rol neergelegd voor de voorzitter van de klachtencommissie om ervoor zorg te dragen dat alle betrokken partijen de zaal daadwerkelijk tegelijkertijd verlaten.

Al met al is er gehandeld in strijd met het verbod van vooringenomenheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden is:

gegrond:

ten aanzien van (de reden voor) het houden van twee hoorzittingen, wegens schending van het verbod van vooringenomenheid;

ten aanzien van het voor waarheid aannemen van de verklaringen van H. en A., wegens schending van het motiveringsvereiste;

ten aanzien van het niet aan verzoeker doen toekomen van alle stukken voor aanvang van de tweede hoorzitting, wegens schending van het beginsel van fair play;

ten aanzien van het na de hoorzitting achterblijven in de zaal met politieambtenaren om over de zaak na te praten, wegens schending van het verbod van vooringenomenheid.

niet gegrond ten aanzien van het niet geven van een oordeel na het eerste advies van de klachtencommissie.

Slotbeschouwing

Een melding over (geluids)overlast veroorzaakt door jagers heeft een hoop voeten in de aarde gehad. Dit kwam voor een groot deel door een gebrek aan kennis bij de politieambtenaren die ter plaatse gingen en navraag deden naar de bevoegdheid van deze jagers om daar te jagen. De jagers deden wat jagers plegen te doen: op basis van het jachtrecht dat zij uitoefenden schoten zij op ganzen, maar de betrokken politieambtenaren hadden daar weinig begrip voor en riepen de jagers met een megafoon uit hun jachtveld.

En dat had weer tot gevolg dat over het handelen van een van de politieambtenaren een klacht is ingediend. Niet alleen de verhouding met de politieambtenaar kwam onder druk te staan, dit gold ook voor de verhouding tussen de jager en de jachthouder.

De klachtprocedure startte op een normale wijze, met een hoorzitting bij de klachtencommissie, maar kende een rommelig vervolg. Besluiteloosheid over hoe er moest worden omgegaan met de tweede verklaring van jachthouder H. na die hoorzitting en met de gevoelens van politieambtenaar A. over de hoorzitting bij de klachtencommissie, deed afbreuk aan de transparantie van de klachtprocedure. Dat verzoeker lange tijd niets hoorde en vervolgens plotseling werd geconfronteerd met een tweede hoorzitting over dezelfde zaak, leidde ertoe dat de schijn werd gewekt dat vooral het belang van de betrokken ambtenaar dat hij zich niet gehoord had gevoeld in het oog werd gehouden. Want waarom werd anders geen genoegen genomen met de (eerste) reactie van de voorzitter van de klachtencommissie, die een tweede hoorzitting niet nodig vond, en werd een aantal maanden later ook nog een andere voorzitter om advies gevraagd? Dit wekt de indruk dat de korpsbeheerder per se wilde dat een tweede hoorzitting plaatsvond.

Dit komt niet professioneel en onpartijdig over. En dat is nu juist wat van een goede klachtbehandeling mag worden verwacht. Immers, een burger moet kunnen klagen over het handelen van de politie en erop kunnen vertrouwen dat met een neutrale blik naar die klacht wordt gekeken.

Dit gebrek aan daadkracht heeft er in de ogen van de Nationale ombudsman toe bijgedragen dat verzoeker weinig tot geen vertrouwen heeft gehad in de behandeling van zijn klacht en in de uitkomst ervan. Dat is een gemiste kans.

1 2009/098

2 2008/280